

жеше да се укрне. По-добре той да я каже самъ, отколкото царьтъ да се научи отъ чужди злоезични уста.

Остриятъ дъхъ на ведрата зора лъхна въ ноздритѣ му, разхлади пламналото му чело, изпълни гърдитѣ му съ бодростъ. Той свали гуглата си и свежия вѣтрець леко духна въ коситѣ му.

На изтокъ сивитѣ облаци бавно се багрѣха въ тъмно-червено.

ГЛАВА XX.

Когато наближи подножието на Царевецъ, нѣкаква дружина конници го настигна и спрѣ. Единъ отъ непознатитѣ се приближи до него, и попита по ромейски дали отъ тамъ се минава за царския палатъ.

Иоанъ трепна. Помъчи се да надзърне въ лицето на чужденеца.

— Кои сте и отъ гдѣ идете? Защо търсите пѣтя за палата?

— На тебъ не можемъ да кажемъ, побратиме. Трѣбва да говоримъ съ царь Калояна.

— Сбъркали сте пѣтя. Трѣбваше да минете отгоре. Презъ Малката порта нѣма да пуснатъ. Елате. Азъ ще ви превода по Боярски рѣтъ.

Единъ отъ пѣтниците му отстъпи своя конь и се метна при единъ отъ другаритѣ си. Тръгнаха. Пристигането на тѣзи ромей, които искаха да говорятъ съ царя, не зарадва много Иоана. Какви вести носѣха тѣ? Добри, лоши? Нѣмаше ли отново да му попрѣчатъ да се изповѣда предъ чичо си? Ако носѣха тревожни вести, нѣмаше ли да бѣде безумно да навлича яростта на царя, тъкмо сега, възъ Ана? Но нима бѣше вече възможно да търпи и мълчи? Нима царьтъ нѣмаше да научи отъ друго мѣсто, и гнѣвътъ му да избухне неочаквано и безъ подготовка?

Върху главната бойница, младъ блюстителъ се разхождаше съ копие на рамо. Като видѣ царския братанецъ, той бързо даде знакъ да се спусне висящия мостъ.

Калоянъ бѣ вече станалъ и довѣршваше закуската си.